

Liedrecital Vermeulen en Schulze 'made in heaven'

Olivia Vermeulen, mezzosopraan

Jan Philip Schulze, piano/toetsen

431ste concert Stichting Kamermuziek Deventer
Deventer Schouwburg, 25 februari 2025

Première programma 'In Heaven'

Muziek van o.a. Schubert, Schönberg, Bowie, Adele

Recensie: Maarten Mestrom (tot 2016 muziekrecensent van
De Stentor/Deventer Dagblad)

DEVENTER – 'Het liedrecital van de 21ste eeuw'! Niet alleen Schubert en Schumann, maar ook David Bowie, Grace Slick en Adele. Want hun songs zijn inmiddels net zo goed klassiekers, in de zin van uitgefilterd door de tijd die -over het algemeen- kwaliteit scheidt van hypes en de waan van de dag. Maar dan moet je het wel kunnen, en mezzosopraan Olivia Vermeulen en pianist Jan Philip Schulze kunnen het: switchen van klassiek stemgebruik en dito gestileerd pianospel naar versterkte popzang en 'hammer-on' piano. Het leverde (dus) een contrastrijk, bereleuk en bij vlagen ontroerend optreden op, deze première in de Deventer Schouwburg van het programma 'In Heaven' door de Nederlandse zangeres Olivia Vermeulen en de Duitse pianist/toetsenist Jan Philip Schulze.

De aarde beweegt zich met een snelheid van 107.000 kilometer per uur om de zon binnen een Melkweg die zich weer met een snelheid van 2,1 miljoen kilometer per uur door het heelal spoedt. Het was dit

26-2-2025

geestverruimende besef van kosmische grootsheid, uitgedrukt in muziek en niet zelden gevonden via psychedelica, dat de zangeres en de pianist inspireerden tot het maken van het programma 'In Heaven' dat deze avond zijn première beleefde. In Heaven is een zeer eclectisch geheel waarin de Tweede Weense School (Schönberg) prima blijkt te passen bij de filmmuziek van James Bond (Adele's Skyfall) en experimentele jaren zestig prepared-piano muziek (Crumb) naadloos overgaat in Brahms en de synthesizermuziek van Jefferson Airplane.

Olivia Vermeulen switcht van haar geschoolde en zeer welluidende, heldere mezzo-sopraanstem naar de microfoonstem van de popmuziek (waardoor je weer eens heel duidelijk hoort hoe de elektrische versterking de concertzang heeft veranderd. Zonder versterker is een pop- of jazz-zanger al niet meer te horen op de eerste rij). Je merkt wel dat het klassieke metier Olivia Vermeulen's natuurlijke habitat is. Schubert zingt ze perfect, lichtvoetig en subtiel. Haar 'lichte' techniek is dat nog niet; ze zingt iets te direct in de microfoon en is soms in de popnummers iets te voorzichtig 'klassiek' – maar het zijn details.

Ontroerend is het breekbare 'Life on Mars' van David Bowie, dat zonder alle toeters en bellen van de popstudio tot zijn essentie wordt teruggebracht – de pure zeggingskracht van melodie, harmonie en tekst. En er zijn best veel popsongs die juist in die uitgekledde essentie hun ware schoonheid tonen en prima overeind blijven ten opzichte van de klassieke voorgangers.

En er zijn muzikale verrassingen: zo blijkt de vaak wat braaf overkomende Camille Saint-Saëns een zeer energiek en gemotiveerd lied over de opiumroes te hebben geschreven (Tournoiement) en de Franse componiste Augusta Holmès (1847-1903) een blijmoedige oproep om je dood te drinken. Ook Monty Python komt voorbij in de 'Galaxy Song', en fraai is de weemoed van de getrouwde vrouw in 'The Ballad of Lucy Jordan'.

Schulze en Vermeulen vormen een sterk duo -je zou bijna zeggen 'Made In Heaven'- want wat Vermeulen muzikaal wil, kan Schulze spelen, hij heeft er de pianistische flexibiliteit voor. Heerlijk. Van dit duo wil je meer horen.